

Apare lunar, pe data de 20

Cărticica Draga mea pentru copii

Oul de lemn

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

CASA

sumar

3
2004

Cărticica Draga mea pentru copii
Editată de CASA
Președinte Director General: MARIANA BRĂESCU
e-mail: director@casalux.ro

PUBLICITATE
• prin departamentul intern de publicitate:
Florentina Răduiescu Păuna-Laudă, MihaelaBalaban
• prin SPLENDID MEDIA:
Tel.: 312.94.84; 312.70.40; Fax: 313.92.66; e-mail: office@splendidmedia.ro

Adresa redacției:
str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
sector 1, cod 010652, București
tel.: 211.63.87; 0740/040 205; tel./fax: 211.74.78
e-mail: dragamea@casalux.ro
ISBN 973-86084-6-5

Botișor pictează ouă

Iepurașul Botișor
A pornit încetișor
Prin poieni și prin ponoare
Culegând floare cu floare.
- Ce tot cauți printre flori?
- Caut probe de culori!
- Și ce vrei să faci cu ele?
- În ulcele fac vopsele!
- Și la ce îți folosesc?
- Ouă roșii să vopsesc!

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Oul de lemn

Era o duminică frumoasă, păsărelele cântau, gâzele și fluturii se dezmorțiseră și ei, albinele porniseră în căutarea nectarului, pomii înfloriți răspândeau miresme de vis, iar pe cerul albastru soarele strălucea puternic. Așa și trebuia să fie: era doar Duminica Paștelui!

Cei patru prieteni - Andrei, Cristian, Ștefan și Maria - s-au hotărât să petreacă Paștele împreună, la iarbă verde. Așa că mămicile lor le-au pregătit fiecăruia bunătăți care mai de care mai atrăgătoare. Bineînțeles că fiecare dintre ei avea și ouă vopsite în toate culorile: roșii, albastre, galbene, mov, portocalii, verzi - ți-era mai mare dragul să le privești. Și știți și voi regula: cine sparge oul celuilalt i-l ia.

Era un joc pe care toți cei patru îl așteptaseră un an întreg.

Astfel că s-au îndreptat cu toții spre pădure, veseli-nevoie mare.

După ei a venit sfios și Rilă, iepurașul pe care Ștefan îl primise cadou de Paște.

Tocmai ajunseseră într-un luminiș care părea perfect: iarba era frumoasă și ramurile abia înfrunzite ale copacilor ofereau răcoare.

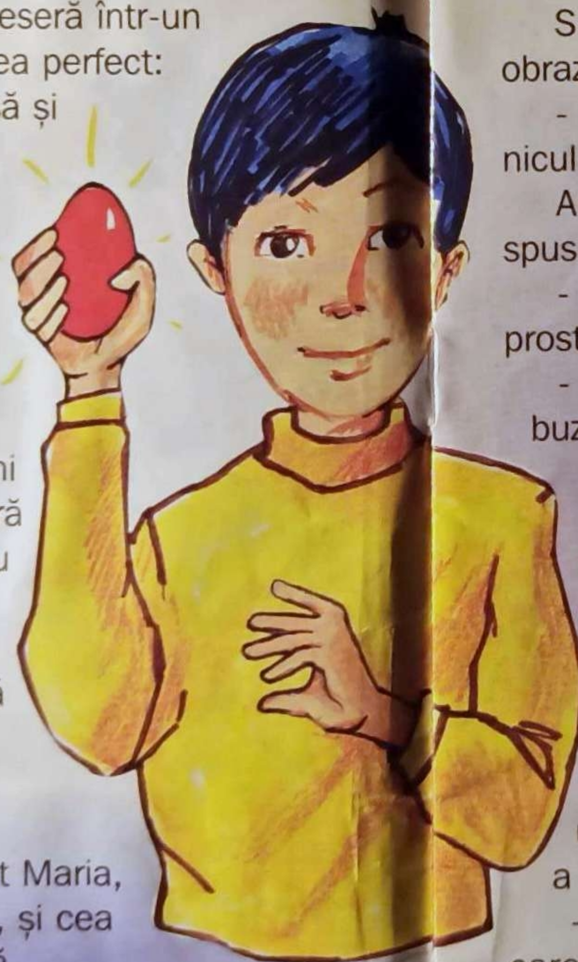
- Aici e perfect, a spus Maria.

Cei patru prieteni tocmai își întinseseră pledurile și începeau să-și scoată merindele din coșulețe și rucsace când de după un copac a apărut Dragoș, vecinul lor cel obraznic.

- Ce facem? a întrebat Maria, care era și cea mai mică, și cea mai sperioasă.

- Nimic. N-o să ne certăm cu el, că doar e Paștele.

Dragoș le făcuse multe probleme: era cel care sărea mereu la bătaie, la școală trăgea fetițele de codițe, lua note cam proaste și cei patru prieteni nu voiau să aibă de-a face cu el.

S-au prefăcut ei că nu l-au văzut, însă băiețelul cel obraznic s-a apropiat:

- Vreau să fim prieteni. Nu mă primiți și pe mine la picnicul vostru?

Andrei s-a ridicat de pe pled și, plin de suspiciune, i-a spus lui Dragoș:

- Bine, doar astăzi, că e Paștele. Dar să nu faci vreo prostie, că într-o asemenea zi nu se cade să ne certăm.

- Da, da! a răspuns Dragoș. Apoi a zâmbit și a scos din buzunar un ou roșu.

- Nu am altceva la mine decât acest ou.

- Nu-i nimic, au răspuns ceilalți, avem mâncare din belșug!

- Dar jocul cu ouăle îl știți? Îl jucăm, nu-i așa? Și știți că cine sparge oul îl confiscă, nu? a mai întrebat el, din ce în ce mai vesel.

Ceilalți s-au uitat mirați unul la celălalt și Cristian a întrebat:

- Nu cumva oul pe care l-ai adus e de lemn? Că nu e frumos să trișezi!

- Nu, mă jur că e adevărat! a răspuns Dragoș.

Și nici nu a început bine să ciocnească ouă, că toată lumea și-a dat seama că e ceva necurat la mijloc.

- E de lemn! Oul lui Dragoș e de lemn! Prea le-a spart pe toate! a strigat Maria și a început să plângă.

Ștefan, care era cel mai voinic dintre ei, i-a smuls lui Dragoș oul din mână și s-a convins: era într-adevăr din lemn. Apoi, uitându-se la ouăle distruse, l-a îmbrâncit pe acesta:

- Pleacă, nu ai cuvânt! Nu ne vom juca niciodată cu tine! Pleacă, pleacă!

- Da, da, așa este! au strigat și ceilalți, indignați.

Dragoș a plecat rușinat, s-a așezat pe o băncuță din apropiere și a început să plângă.

Supărarea celorlalți patru copii trecea însă și, văzându-l pe Dragoș atât de amărât, li s-a făcut milă de el.

- Hai să-l iertăm. E Paștele și măcar azi trebuie să fim înțelepți! a spus Ștefan.

Auzindu-i, Dragoș și-a șters lacrimile și a zâmbit încântat.

- Iertați-mă! Nu am vrut decât să-mi fac prieteni noi și nu știam cum să vă atrag atenția! Nu sunt un băiat atât de rău pe cât credeți!

- Bine, dar ești atât de obraznic! zise Cristian.

- N-am știut cum să fac. Sunt nou venit în oraș și nu am nici un prieten!

- Ne ai de acum pe noi, a spus Ștefan, care era cel mai înțelept dintre ei. Pentru început, să știi că nu trebuie să minți, să trișezi și să faci răutăți. Restul va veni de la sine.

Și s-au așezat la masă, ciocnind ouăle veseli:

- Hristos a înviat!

- Adevărat a înviat!

Ilustrație: **MIRCEA TOIA**

Primăvara a sosit!

Vine primăvara!
Ah! Ce bucurie!
Totu-i înverzit
La noi, la câmpie.

Zburdă mielușeii,
Plini de veselie,
Păsărele cântă
La noi, la câmpie.

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Rândunica

Roșioară sub bărbiță,
Coada ca o furculiță,
Iarna plec de-aici din țară,
Primăvara mă-ntorc iară.
Lângă voi stau fără frică
Și mă cheamă rândunică.

De la cititori

Dragă redacție,
Am 9 ani, sunt elevă în clasa a II-a și învăț foarte bine. Părinții mei îmi cumpără în fiecare lună „Cărticica Draga mea pentru copii". O citesc cu mare plăcere și învăț toate poeziile și rugăciunile.
Cu drag,
Georgiana Cojan,
com. Țibănești,
jud. Iași

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Legenda ghiocelului

Ilustrație: MIRCEA TOIA

A fost odată o rază de soare - era chiar fata cea mică și răsfățată a astrului luminos. Și tocmai pentru că era cea mai mică și mai răsfățată, tatăl ei o lăsa să zburde pe unde îi dorea inima. Și iată că, într-o bună zi, raza de soare a hotărât să se plimbe într-o grădină. Acolo era Raiul pe pământ, nu altceva: flori care mai de care mai colorate și mai parfumate se unduiau sub adierea blândă a vânticelului cald de primăvară!

- Ce-ar fi să aleg eu o floare frumoasă pe care să mi-o prind în păr? a spus raza de soare. Și, repezită cum era, s-a năpustit asupra grădinii, a cules o floare și s-a înălțat din nou în văzduh.

Toate florile din grădină au privit mirate către cer și au început să murmure:

- Ați văzut-o? Era frumoasă? Avea rochie de aur? Ce floare o fi ales prințesa?

- Cu siguranță că a cules un trandafir, a spus un trandafir mare, catifelat și roșu, pe care boabele de rouă străluceau ca diamantele în soare.

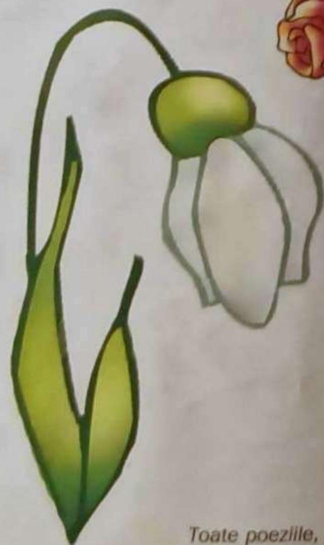
- Ba eu cred că a fost una dintre noi, a murmurat o lalea galbenă, iar suratele ei dădeau din capete încântate.

- Nici vorbă de așa ceva! le-a retezat-o un crin mândru. A fost unul dintre frații mei. Nu vedeți ce frumoși și parfumați suntem?

Până și o violetă mică, dar într-adevăr splendidă, a susținut că raza de soare culesese o violetă, și nu altceva.

Numai într-un colț cineva plângea. Era un ghiocel mic și firav, a cărui codiță

fusese ruptă de trena rochiei de aur a prințesei.

Cum raza de soare nu era departe, l-a auzit și i-a părut tare rău. Și a rostogolit pe obrajii ei de aur o lacrimă ca o perlă, care a căzut pe codița cea ruptă a ghiocelului, vindecând-o pe dată.

Dar nu a fost numai atât.

Prințesa-rază de soare a venit lângă ghiocel și i-a spus așa:

- Biată floricică firavă, îmi pare tare rău că te-am făcut să suferi! Ce dorință vrei să-ți îndeplinesc pentru a-mi repara greșeala?

- Nu vreau nimic, a răspuns ghiocelul, lăsându-și frumosul căpșor în jos.

- Nu vrei frumusețea trandafirului, parfumul crinului, strălucirea lalelei? a insistat raza de soare.

- Bine, a încuviințat ghiocelul. Dacă vrei într-adevăr să-mi faci un dar, dă-mi voie să răsar primul dintre toate florile, de sub zăpada rece, iar parfumul meu abia simțit să-i facă pe oameni să se bucure și să știe că a venit primăvara!

Și chiar așa a fost. Raza de soare l-a sărutat pe ghiocel și vraja a fost făcută. Apoi a dispărut în înaltul cerului, de unde venise. De atunci, ghiocelul este prima floare care ne zâmbește dintre peticele de zăpadă în fiecare primăvară, și toată lumea știe că vremea cea urâtă este pe sfârșite.

Gândăcelul înghețat

Un gândac mic,
Cât o nucă,
S-a suit
Pe-o buturugă.
E bolnav
Și înghețat -
De trei zile
N-a mâncat!

Dintr-o frunză
De alun
El s-a săturat
Acum
Și se usucă
La soare
C-are rouă
Pe picioare.

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Iepurașul și Ariciul

- Iepuraș, ce faci aici?
Îl întreabă Moș Arici.
- De ce plângi atât de tare?
- M-am speriat de niște fiare!
Stau acolo jos, pe lac,
Și tot cântă
„Oac, oac, oac!“

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Șoricelul

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Un șoricel cu blana sură
Caută-n dulap și fură
Pâine, brânză și smochine
Și se ospătează bine.

Dar pisica îl miroasă,
Dă din coadă bucuroasă,
Spre dulap încet se-ndreaptă
Și pe micul hoț l-așteaptă.

Șoricelul
Roade-n pace,
Ca un pașă
Burta-și face!
Dar când dă
Să iasă-afară
Haț! Pisica-l
Prinde-n gheară!

Iepurașul

Iepurașul meu iubit,
Cin' te-ntrece la fugit?
Ai lăbuțe mititele,
Ochișori două mărgele,
Mustăcioară la guriță
Și un petic de codiță.

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

De la cititori

Dragă redacție,

Îți scriu în numele elevilor clasei I A de la Școala cu clasele I-VIII nr. 1 din Mizil, jud. Prahova.

Deoarece elevii mei nu au învățat încă tot alfabetul nu-ți pot scrie despre minunata cărticică Draga mea pentru copii. Poveștile și poeziile pe care le publici în fiecare număr le sunt citite elevilor la școală sau acasă de către părinți. Cărticica de colorat care tocmai a apărut este foarte potrivită pentru copiii care nu știu să citească. Clasa noastră a reușit să o coloreze, dar să și citească unele cuvinte. Am dezlegat și jocurile și minirebusurile, care sunt preferatele elevilor mei.

Și ca să-ți arătăm cât de mult te iubim îți trimitem o fotografie.

Rodica Minea, învățătoare

Legenda viorelei

Într-o țară îndepărtată trăiau un împărat și o împărăteasă care erau tare triști pentru că nu puteau avea copii. În schimb, sădiseră în grădina palatului flori cum nimeni nu mai văzuse și zi de zi se plimbau; numai așa le mai trecea tristețea. Într-o zi, iată că s-a întâmplat ceva cu totul ieșit din comun. Zâna Florilor a trecut pe acolo și a zărit minunăția de grădină. S-a lăsat ușor din zbor și a văzut cu uimire tristețea din ochii celor doi.

- Împărate și împărăteasă, eu sunt Zâna Florilor. Cum se face că nu sunteți fericiți având o asemenea grădină?

- Ei, Zâna Florilor, durerea noastră este mare. Nu avem copii și tare ne-am dori unul! Însă nu putem face nimic! au plâns împăratul și împărăteasa cu lacrimi amare.

- Pentru că se vede că sunteți oameni buni la suflet - căci numai cu astfel de oameni florile ajung la o asemenea splendoare -, am să fac ceva pentru voi: vă voi dărui o fetiță. Și a scos din colierul ei o nestemată violetă, spunând așa:

- Dragă împărăteasă, ia nestemata și plantează-o într-un ghiveci. Îngrijește-o cum poți de bine, ud-o în fiecare zi și vei vedea că după douăsprezece zile va răsări o floare. Când bobocul va înflori, ia-l și așază-l pe pernă. Dimineața când te vei trezi, vei avea un boboc de fetiță. Însă puterile mele sunt limitate și, când fata va împlini doisprezece ani, se va transforma din nou în floare.

Împărăteasa a luat cu teamă nestemata cea violet și a acceptat, gândindu-se că în doisprezece ani va putea face ceva astfel încât să nu-și piardă fetița.

Într-adevăr, după douăsprezece zile și douăsprezece nopți a avut o fetiță. A fost mare bucurie și serbările organizate cu acest prilej nu mai conteneau!

Fata era frumoasă-nevoie mare și au numit-o Viorica, în amintirea nestematei violete dăruite de Zâna Florilor.

Imediat împăratul a poruncit ca fata să fie păzită zi și noapte de străjerii cei mai viteji.

Cu toate acestea, în noaptea când Viorica a împlinit 12 ani, o rază de lună trimisă de Zâna Florilor a intrat în camera unde dormea fata și, sărutând-o rece pe frunte, a transformat-o din nou în floare.

Și a numit-o viorea.

Mare a fost durerea părinților, dar, de atunci, printre primele flori care își scot capul de sub zăpadă este și vioreaua, delicată și sfioasă, amintind împărătesei și împăratului de Viorica și nouă, oamenilor, de faptul că a venit primăvara.

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Ilustrație: **MIRCEA TOIA**

Obiceiuri bune

Soarele,
Cât e de mare,
Obiceiuri
Bune are.

Când în zori și-arată fața,
Zice: **„Bună dimineața!“**
Pomii încă-s somnoroși,
Dar răspund politicoși,
Plini de rouă sclipitoare,
„Bună dimineața“, soare!

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Când trec norii din greșeală
Peste-a soarelui beteală,
Spun **„Să mă scuzați, vă rog“**,
Și-o iau repede din loc.

Obosit de colindat,
Soarele nu s-a culcat.
Înainte să apună,
Dânsul zice: **„Noapte bună!“**

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Furnica

Dacă ar citi furnica,
Ar ști și ea, mititica,
Puișorilor să spună
Câte-n stele și în lună!

Dar așa, ea ce să zică?
Știe-un basm cât o mărgică
Dintr-o carte cu povești,
De nu crezi ce tot citești.

Cic-un fir de iarbă mare
A ajuns până la soare...
Zice-un pui de viorea:
- Măi să fie!... Chiar așa?!

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Telegrama

Fuge nu că-i este teamă:
A primit o telegramă;
Un rând scurt i-a scris o barză:
„Lângă baltă crește varză."

De la cititori

Dragă Cărticică,

Deoarece împlinesc doar 4 ani luna viitoare, am rugat-o pe mama să scrie scrisoarea pentru tine. Am și o surioară, Iarina Alexia, care are 2 ani și 3 luni, pe care am învățat-o să coloreze.

Amândoi am „devorat" peste 10 cutii de culori și abia așteptăm ca în fiecare lună tăticul să ne cumpere Cărticica de colorat.

Nu știu eu să scriu, dar la desenat nu mă întrece nimeni. Vă trimit un desen de-al meu, la care m-a ajutat și surioara mea.

Cu drag,

Andrei Sabin
și Iarina Alexia Anghel,
Brașov

E greu să fii gospodină!

Greu e când ești gospodină!
Uite, eu, cât sunt de mică,
Iute-s ca o rândunică,
Harnică-s ca o albină.
Învăț lecțiile toate,
La citit, la socoteală,
Că doar n-o să plec la școală
Fără lecții învățate.
Vreme multă nu-mi rămâne:
Pisicuța de cu noapte
Miaună și-mi cere lapte,
Iar Grivei îmi cere pâine.

Cu păpușa-i alt bucluc!
Din șindrilă și din bețe
Trebuie să-i fac pătuc
După sobă, să nu-nghețe.
Uf, ce mare-i bucuria
Când sunt toate gata-n pripă!
Nu stau locului o clipă...
Tare-i grea gospodăria!

Ilustrație: **MIRCEA TOIA**

Florile anotimpurilor

De cum vine **primăvara**
Înflorește toată țara.
Primul vestitor, firește,
Ghiocelul se numește.
Iarba verde când apare,
Înfloresc sub mândrul soare
Viorele, **tămâioare**,
Brândușe și **lăcrămioare**.
Vara în lanul de grâu
E **macul** de când mă știu.
Iar în parcuri și grădini
Trandafirii își scot spini.
Tot vara strângi în buchete
Gladiole, **margarete**,
Crini, **zorele**, **condurași**,
Crăițe și **colțunași**.
Mândră **toamna** când apare,
Înflorește altă floare.
E frumoasa **crizantemă**,
Peste flori vie emblemă.

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Obos
Soare
Înaint
Dânsur zice: „**Noapte bună!**”

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

JOC

Șopârla

Mama șopârlă s-a rătăcit de cuibul unde are ouăle.
O ajuți tu să găsească drumul?
Vei afla soluția corectă în numărul următor.

MIRCEA TOIA

La plimbare

Iepurașul meu pufos
Este foarte bucuros.
Astăzi mergem la plimbare
Să vedem orașul mare.

Ilustrație: MIRCEA TOIA

Cu cățelul vom porni,
Lucruri multe vom zări,
Iară noi ne vom opri
La raionul de copii
Unde-s multe jucării.
Rilă-i foarte bucuros,
Zice că merge pe jos.
Cățelușul e voios,
A luat cu el un os,
Însă când să treacă strada...

I-a călcat mașina coada!
Doar mămica-i supărată,
Ne caută-n casa toată.
Voi, copii,
Să fiți cuminți,
Nu plecați
Fără părinți!

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

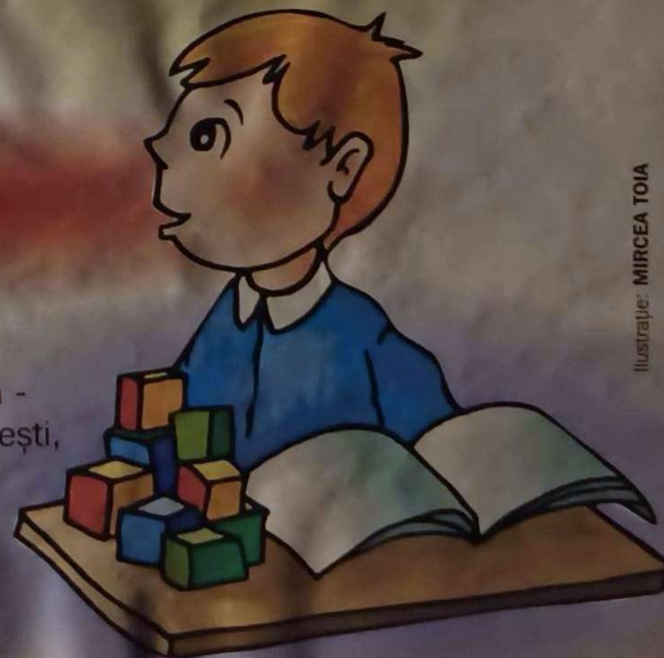
De ce nu merg la școală?

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Sunt mare, ajung la masă
Și din cuburi-nalț o casă.
Dintr-o carte cu imagini
Povestesc la rând pe pagini.
Și desene știu să fac:
O pisică, un copac,
Un cățel, o curte goală.
Aș putea să merg la școală.

De nu merg,
Mama-i de vină -
Zice: Să mai crești,
Copile!

Ilustrație: MIRCEA TOIA

JOC

Umbrele misterioase

Ai aici opt umbre de animale. Ce animale se ascund în spatele acestor contururi albastre? Află răspunsul din pagina cu soluții din numărul viitor al Cărticelei.

1 2 3 4 5 6 7 8

MIRCEA TOIA

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Ursulețul

Ursulețul meu nu știe
Nici măcar o poezie,
Dar eu știu câte poftești,
Ți le spun dacă dorești!
Ursu-i tare mititel,
Învăț eu și pentru el.

Numele copilului: ....

Numele părinților: ....

....

Adresa: ....

....

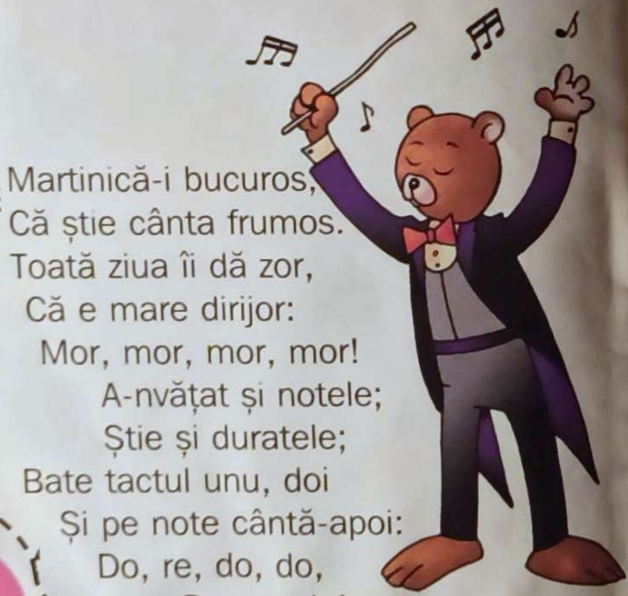
....

Telefon: ....

nr. 3 - martie 2004

Dirijorul

Martinică-i bucuros,
Că știe cânta frumos.
Toată ziua îi dă zor,
Că e mare dirijor:
Mor, mor, mor, mor!
A-nvățat și notele;
Știe și duratele;
Bate tactul unu, doi
Și pe note cântă-apoi:
Do, re, do, do,
Do, re, do!

Toate poeziile, poveștile și ghicitorile sunt trimise de cititori.

Iepurașul Țop-Țop

Ce se vede colo-n zare?
Vine parc-ar fi călare,
Țop, țop, țop!
Iepurașul fuge, fuge
Și copoiul nu-l ajunge,
Țop, țop, țop!
Fuge de mănâncă norii,
Să nu-l prindă vânătorii,
Țop, țop, țop!
Iepurașul fuge, fuge
Și copoiul nu-l ajunge,
Țop, țop, țop!

Pușca să nu-l
nimerească,
Pielea să nu-i găurească,
Țop, țop, țop!
Iepurașul fuge, fuge
Și copoiul nu-l ajunge,
Țop, țop, țop!
Uite, crângul este
aproape,
Și-n tufișuri o să scape,
Țop, țop, țop!
Iepurașul fuge, fuge
Și copoiul nu-l ajunge!

Ilustrație: **MIRCEA TOIA**

Soluțiile jocurilor din numărul trecut:

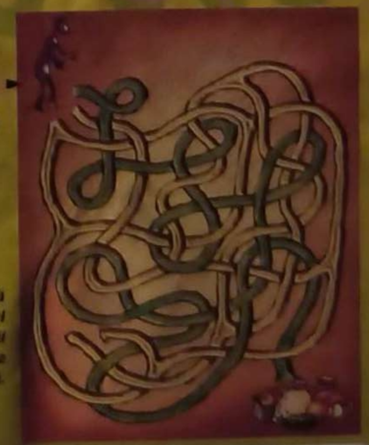
JOC ► (pag. 15)

Diferențele trebuie căutate la numărul de flori din buchetul iepurașului, la nasturii lui, la cravată, la fundița din capul Ursulinei și la fundița de la gât.

JOC ► (pag. 15)

Iată drumul furnicii către cămară.

Plopul și salcia

Se povestește că, pe când Maica Domnului era pe Pământ, Irod, regele cel rău al iudeilor, voia să-L găsească pe Mântuitorul nou-născut și să-L ucidă. Astfel că Fecioara Maria împreună cu Pruncul Iisus și cu Iosif fugeau de acest pericol spre Egipt, prin arșița nemiloasă a soarelui.

Și tot de atunci se povestește că în lungul lor drum au găsit în cale un plop și s-au așezat sub crengile lui, să le țină umbră cât timp se mai odihnesc. Dar plopul își clătina fără încetare frunzele, iar razele soarelui treceau nestingherite spre pământ, acolo unde cei trei drumeți căutau odihnă. Atunci, Maica Domnului, plângând amarnic, a plecat de sub plop spunând:

- Așa cum nu ai dat acum umbră, așa să rămâi pe veci!

Însă nu departe de plop era o salcie, iar cei trei călători se așezară și sub crengile ei. Și salcia le-a ținut umbră deasă și le-a alinat durerea.

Atunci Maica Domnului, plecând, a mulțumit salciei:

- Copac bun și blând, fii binecuvântat, iar la umbra ta omul să vină cu drag! Iar dacă o ramură de-a ta va fi plantată în pământ, să prindă imediat rădăcină și să înmugurească!

Și de atunci, frunzele plopului tremură, nedând nici pic de umbră, pe când salcia ține o umbră deasă și binefăcătoare. Și în ziua de astăzi plâng sălciile cu ramuri lungi de durerea Maicii Domnului. Și într-adevăr, dacă înfigi în pământ o ramură de salcie, precum a spus Maica Domnului, prinde rădăcini și crește o nouă salcie.

Cu ramuri de salcie înmugurite se merge la biserică în Duminica Floriilor.

Ilustrație: **MIRCEA TOIA**

Izvorul Tămăduirii

În ziua de vineri din Săptămâna Paștilor (care se mai numește și Săptămâna Luminată, fiind încărcată de lumina și bucuria Învierii Domnului Iisus Hristos), Biserica a rânduit sărbătoarea Izvorul Tămăduirii. De ce se numește astfel? Pentru că în această zi ne aducem aminte de sfințirea bisericii închinate Maicii Domnului, de lângă orașul Constantinopol, de izvorul tămăduitor și „purtător de viață“ care se află lângă acea biserică, precum și de minunile care s-au săvârșit acolo. Cuvântul „tămăduire“ înseamnă vindecare, deci era vorba de un izvor cu apă vindecătoare, adică făcătoare de minuni.

Să citim, dragi copii, în cele ce urmează povestea acestui izvor.

În urmă cu multe sute de ani, trăia un om foarte blând și bun la inimă, pe nume Leon. El avea să devină Împăratul Leon cel Mare, conducător al Imperiului Bizantin. Pe vremea când era încă un om obișnuit, înainte deci să devină împărat, a întâlnit odată un orb, un om fără vedere pe care a vrut să-l călăuzească în drumul său. Orbului i s-a făcut sete și l-a rugat pe Leon să-i dea apă ca să-și astâmpere setea.

Leon a pătruns în desișurile din apropierea drumului, dar nu a găsit nici un firicel de apă; locul era plin de copaci și verdeață, iar el s-a ostenit în zadar tot căutând. Pe când se întorcea întristat la orbul însetat, a auzit un glas de sus care îi șoptea în ureche:

- Nu te mai întrista, Leon, și nu te mai osteni, căci apa este aproape!

Leon a căutat din nou, dar nu a găsit nimic și iar a auzit glasul care îi spunea:

-Leon împăratule, pătrunde mai adânc în pădure și cu apa pe care o vei găsi potolește setea orbului, apoi unge cu ea ochii lui cei întunecați; vei ști atunci cine sunt eu.

Mirat că este numit împărat, Leon a făcut întocmai cum i-a spus glasul: a intrat în pădure, a găsit izvorul cu apă, i-a dat să bea orbului, apoi i-a uns ochii și îndată acesta a început să vadă. Atunci Leon a înțeles că apa acelui izvor era tămăduitoare și că minunea petrecută se datora Maicii Domnului, care îl călăuzise prin vocea dumnezeiască.

Nu după multă vreme, prorocirea Maicii Domnului s-a împlinit și Leon a ajuns împărat. El a zidit atunci, în semn de recunoștință, o frumoasă biserică închinată Născătoarei de Dumnezeu, chiar lângă acel izvor, în apropierea orașului Constantinopol (capitala Imperiului Bizantin). De atunci s-au săvârșit în acea biserică nenumărate minuni. Odată, după un cutremur, aceasta era gata să se dărâme, dar însăși Maica Domnului a sprijinit-o până când au ieșit afară toți oamenii, teferi și nevătămați. Apa izvorului îi vindeca pe toți cei care beau dintr-însa de orice boală și suferință și chiar l-a înviat pe un om care murise înainte de a putea ajunge la izvor, fiind stropit cu acea apă. Mulți împărați, dregători, călugări, precum și oameni simpli, obișnuiți au fost tămăduiți de bolile și neputințele lor. Acel izvor a continuat să facă minuni până în zilele noastre, prin puterea și rugăciunile Maicii Domnului, dar și prin credința și rugăciunile celor care veneau aici să primească ajutor.

Sărbătoarea Izvorul Tămăduirii ne amintește de toate aceste lucruri minunate. În această zi, preoții săvârșesc în fiecare biserică o slujbă de sfințire a apei. Prin rugăciunile lor, ei cheamă Duhul Sfânt care sfințește apa și o umple de putere vindecătoare, asemenea apei Izvorului Tămăduirii. Este bine ca și voi, copii, dacă mergeți la biserică în acea zi și luați câte o sticluță cu apă sfințită (care se mai numește și agheasma mică) să beți din ea în fiecare dimineață înainte de a lua micul dejun. Prin credința și rugăciunea voastră, această apă vă va întări sufletul și trupul, va lumina mintea voastră pentru a primi mai ușor învățăturile care vi se dau la școală sau la grădiniță. Nu uitați să vă rugați Maicii Domnului, căci numai cu rugăciune și credință apa sfințită dobândește pentru cei care o beau puteri tămăduitoare.

repovestit de CRISTINA MANEA

Paște fericit și luminat

tuturor celor care iubesc și citesc „Draga mea pentru copii“!

Hristos a înviat!